Мені б тільки тепер до кінця не розкритись,
Не роздати б всього, що співала синиця,
Білий день гомонів, миготіла зоря,
Шепотіла вода, накислила кислиця,
На обжинок лишає свобода моя
Кульку срібла в крові, повну світла і дива,
А якщо вже назад не буде вороття,
Так втягнутись у неї як променів злива,
І – в аорту, байдуже чию, навмання.